

Η ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ: ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ Ή ΕΥΘΥΝΗ ΑΓΙΑΣΜΟΥ¹

Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος

Οι συζητήσεις περί του φύλου όλο και περισσότερο εμφανίζονται στην καθημερινότητα, με έναν πρωτοφανή στην ιστορία του ανθρώπου τρόπο. Όροι καινοφανείς, όπως επιλογή φύλου, επαναπροσδιορισμός, προσανατολισμός, ρευστότητα και ταυτότητα του φύλου, αλλά και συναφή, όπως έμφυλες ταυτότητες, διαφυλικότητα, διεμφυλικότητα, όμοφοβικότητα, με ανάλογα παράγωγά τους², εμφανίζονται στα δημοσιεύματα, στις συζητήσεις, στις πολιτικές αντιπαραθέσεις, και όχι μόνον σε θεωρητικό επίπεδο αλλά και σε πρακτικό. Όλη αυτή η θεματολογία δεν αφορά κάποια μεμονωμένα άτομα ή ελάχιστες οικογένειες ούτε βρίσκεται στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής, αλλά εγείρει δικαιώματα, προξενεί κοινωνικές διεκδικήσεις και πολιτικές αντιπαραθέσεις, έχει γεννήσει κινήματα με όπαδους και αντιπάλους, αποτελεί ίσως το ισχυρότερο παγκοσμίως lobby, επηρεάζει βαθειά τις ανθρώπινες σχέσεις και τη νομική σκέψη, διαμορφώνει νέες ήθικες αντιλήψεις σε παγκόσμια κλίμακα, αλλάζει την κοινωνία.

Έτσι, τα τελευταία μόλις χρόνια, στις μεγάλες πόλεις του κόσμου, οργανώνονται πορείες και εκδηλώσεις, που ονομάζονται και «παρελάσεις υπερηφανείας», οι οποίες με πρόφαση τη διεκδίκηση αναγνώρισης και δικαιωμάτων, που ήδη έχουν πετύχει σε μεγάλο βαθμό, στην ουσία προβάλλουν προκλητικά αντιλήψεις, μάλιστα με στήριξη επιφανών εκπροσώπων του πολιτικού κόσμου, πρωθυπουργών, προέδρων κρατών, ακαδημαϊκών προσωπικοτήτων, χρηματοδοτούμενες από μεγάλους οργανισμούς όλου του φάσματος. Η υπόθεση έχει ξεφύγει από το επίπεδο του διαλόγου και έχει λάβει πλέον τη μορφή επίμονης και επιθετικής προσηλυτίζουσας ιδεολογίας, με σαφές αντιθρησκευτικό και αθεϊστικό χρώμα, ή οποία όμως συμπαρασύρει σε ανεκτικές ή και υποστηρικτικές αυτών των κινήματων απόψεις ήγέτες του χριστιανικού κόσμου, έσχάτως δέ προκαλεί σοβαρό προβληματισμό και μεταξύ των Όρθοδόξων.

¹ Ομιλία στο 1^ο Συνέδριο Βιοηθικής του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, Ρέθυμνο, 20-22 Οκτωβρίου 2023.

² Επίσης: κοινωνικό φύλο, binary, genderqueer, androgynous, gender nonconforming, τρανς «μετάβαση», πανσέξουαλ, πολυσέξουαλ, coming out, «έτεροκανονικότητα», τρανσοφοβία κ.ά.

Αξίζει να σημειωθεί ότι όλο και συχνότερα πρόσωπα που αυτοπροσδιορίζονται ως μέλη της κοινότητας ΛΟΑΤΚΙ καταλαμβάνουν θέσεις υψηλής ευθύνης στον δημόσιο βίο, όπως βουλευτές, γερουσιαστές, ύπουργοί, πρωθυπουργοί, πρόεδροι κρατών κ.λπ., πολλοί δὲ ἐξ αὐτῶν μὲ ἰδιαίτερα ἀκτιβιστική διάθεση³.

Τὰ παιδιά, ἀπὸ τὴν προσχολική ἀκόμη ἡλικία, μέσα ἀπὸ ταινίες, κινούμενα σχέδια, σχολικά ἐγχειρίδια, ἐκτίθενται σὲ ἐντυπώσεις πὺν δικαιολογῶν τὸ φαινόμενο, προβάλλοντάς το εἴτε ὡς κάτι φυσικὸ ἢ ὡς «σεβασμὸ καὶ ἀνεκτικότητα στὴ διαφορετικότητα» ἢ ὡς «δικαιωματισμὸ», στὴν οὐσία προκαλώντας σύγχυση καὶ ἐθισμό, μὲ ἀνυπολόγιστες ἐνδεχομένως συνέπειες.

Ἐπιπλέον, ὁ γάμος μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου καὶ ἡ τεκνοθεσία, ὅπως καὶ ἡ λεγόμενη «διόρθωση ἢ ἐπαναπροσδιορισμὸς» τοῦ φύλου ἢ ἡ ἐλεύθερη ἐπιλογή σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ, μάλιστα καὶ ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, ἔχουν νομοθετηθεῖ σὲ πλεῖστες ὅσες χῶρες, τὴ στιγμή πὺν οἱ «θεραπείες μεταστροφῆς» ποινικοποιῶνται αὐστηρά. Ὁ θεσμὸς τῆς οἰκογένειας καταρρέει, οἱ ἠθικὲς ἀξίες ἐκφυλίζονται, ἡ δημογραφικὴ ἀπειλὴ κορυφώνεται, ἡ πίστη στὸν Θεὸ κλονίζεται, ἡ νέα γενιὰ αὐτοαμφισβητεῖται, ὁ πολιτισμὸς ὅπως τὸν γνωρίζουμε ἀλλοιώνεται.

Τὸ ὅλο θέμα ἔχει ἔντονα πολιτικοποιηθεῖ, καθὼς οἱ μὲν λεγόμενες «χριστιανικὲς» χῶρες τῆς Εὐρώπης, ἡ Αὐστραλία καὶ ὁ Καναδᾶς σταδιακὰ προωθοῦν νόμους, πολιτικὲς καὶ ἀντιλήψεις στὴ βάση τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, μάλιστα καὶ μὲ μία ἠθικὴ ἐπικάλυψη, εἰς δὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες τῆς Ἀμερικῆς τὰ δύο μεγάλα κόμματα βρίσκονται σὲ διαρκὴ ἀντιπαράθεση ἐπ' αὐτοῦ.

³ Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐκ τῶν 50 πολιτειῶν τῶν ΗΠΑ στὴν ὁποία νὰ μὴν ἔχουν τὰ τελευταῖα χρόνια ἐκλεγῆ σὲ κάποια πολιτικὴ θέση ἀνοιχτὰ δηλωμένοι ὁμοφυλόφιλοι, εἰς δὲ τὶς 48 ἐκ τῶν 50 ἔχουν ἐκλεγῆ ἀπὸ τὴν κοινότητα ΛΟΑΤΚΙ εἴτε γερουσιαστές εἴτε μέλη τοῦ κοινοβουλίου εἴτε καὶ τὰ δύο, ἐνῶ σὲ τρεῖς ἀπὸ τὶς δέκα μεγαλύτερες σὲ πληθυσμὸ πόλεις τῶν ΗΠΑ (Chicago, San Diego, Houston) ἔχουν ἐκλεγῆ καὶ δήμαρχοι (Βλ. List of first openly LGBT politicians in the United States (en.m.wikipedia.org)).

Στὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν καὶ σὲ ἀνώτερο ἐπίπεδο, πρόεδροι, πρωθυπουργοὶ κ.λπ., ὅπως ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Λουξεμβούργου καὶ μόλις πρόσφατα (31.5.2023) ὁ πρόεδρος τῆς Λετονίας. Στὴ Σερβία καθυστεροῦσαν οἱ ἐνταξιακὲς διαπραγματεύσεις, ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνηση ἀπαγόρευσε τὴν «παρέλαση ὑπερηφανείας» στὸ Βελιγράδι (Βλ. Δήλωση τοῦ πρῶην ἐπικεφαλῆς τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς ΕΕ στὴ Σερβία Vensan Dežer, Antivirus, <https://avmag.gr/> 8.9.2013). Μόλις ἐπετράπει τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2014 ξεκίνησαν, τὸ δὲ ἐντυπωσιακὸ εἶναι ὅτι τὸ 2017 διορίσθηκε πρωθυπουργὸς γνωστὴ λεσβία ἀκτιβίστρια (ἡ Ana Brnabic), ἡ ὁποία μάλιστα ἀπέκτησε καὶ τέκνο τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2019!

Γιὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι συμβαίνοντα παρέλκει κάθε σχολιασμὸς.

Στὸν ἀντίποδα ὄλων αὐτῶν, χῶρες ὅπως ἡ Ρωσία, ἡ Οὐγγαρία, οἱ μουσουλμανικὲς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Μέσης Ανατολῆς ἀνθίστανται μὲ σαφεῖς καὶ σκληρὲς ἀπαγορεύσεις τῶν νέων πρακτικῶν, θεωρούμενες ἀπὸ τοὺς ἀντιθέτους ὡς σκοταδιστικὲς ποὺ προωθοῦν τὸν ρατσισμό καὶ τὸ μίσος.

Τὸ κίνημα τῶν ΛΟΑΤΚΙ, ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ ἰδεολόγημα μὲ φανατικοὺς ὑποστηρικτές, ἔχει λάβει διαστάσεις μόδας καὶ χύνεται πλέον ὡς ὀρμητικὸς χεῖμαρρος στὴ θάλασσα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς συμπαρασύροντας τὰ πάντα. Ὅποιος δὲν ἀσπάζεται τις ἀπόψεις τους, ἢ ἔστω δὲν ἀνέχεται τὴν ὅλη κοσμοθεωρία καὶ πρακτικὴ τους, χαρακτηρίζεται μὲ ἕναν καινοφανῆ ὄρο ὡς ὁμοφοβικὸς καὶ θεωρεῖται ὀπισθοδρομικὸς, ἀπορριπτέος, ἀκόμη καὶ ἐπικίνδυνος. Ὑπάρχει ἕνα πανίσχυρὸ lobbying ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα ἔντονο ἀμφίπλευρο bullying. Εἶναι σὰν νὰ ἀνακαλύπτουμε τώρα γιὰ πρώτη φορὰ τὴ φυσιολογία τῆς ἀνθρώπινης φύσης καὶ νὰ διαπιστώνουμε ὅτι τὸ ποσοστὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ παρουσιάζουν ἀποκλίσεις ὡς πρὸς τὸν σεξουαλικὸ προσανατολισμὸ τους εἶναι ἀπρόσμενα μεγάλο ἢ ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ ἦταν καὶ τόσο κακὸ νὰ δοκιμάσει κανεὶς «νὰ παίξει» λίγο μὲ τὸ φύλο του.

Ἄς προχωρήσουμε σὲ μερικὲς πρῶτες βασικὲς σκέψεις, ποὺ δὲν ἐξαντλοῦν μὲν τὸ θέμα, θεωρῶ ὅμως πῶς συμβάλλουν στὴν ὅλη προβληματικὴ.

ΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΥΠΟΒΑΘΡΟ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ

Ἀνατομικὰ χαρακτηριστικὰ

Τι εἶναι τελικὰ ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου; Ὑπάρχει κάτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ τὴ γυναῖκα; Εἶναι ἐπιλέξιμο τὸ φύλο; Ὑπάρχουν πολλὰ φύλα γιὰ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο, βιολογικό, κοινωνικό, συναισθηματικό, μεταξύ τους ἀντικρουόμενα; Γεννιέται κανεὶς μὲ συγκεκριμένο σεξουαλικὸ προσανατολισμὸ ἢ αὐτὸς διαμορφώνεται στὴ συνέχεια ἀπὸ ποικίλους παράγοντες; Πόσο φυσικὸ εἶναι τὸ μὴ φυσιολογικό;

Ἐξ ἀπόψεως βιολογικῆς ὑπάρχουν δύο φύλα, ὅπως καὶ στὰ ἀνώτερα θηλαστικά: τὸ ἀρσενικὸ καὶ τὸ θηλυκὸ. Ὅλα τὰ συστήματα ποὺ συναπαρτίζουν τὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό ἔχουν στὴ βάση τους τὴν ἴδια ἀνατομικὴ μορφολογία καὶ φυσιολογία καὶ στὰ δύο φύλα. Ὅλες οἱ λειτουργίες, καρδιακὴ, ἀναπνευστικὴ, νεφρική, ἀκολουθοῦν τοὺς ἴδιους μηχανισμοὺς ἀνεξαρτήτως φύλου.

Ἐξαίρεση ἀπὸ αὐτὸν τὸν κανόνα ἀποτελεῖ τὸ ἀναπαραγωγικὸ σύστημα καὶ ὅτι σχετίζεται μὲ τὴν ἀναπαραγωγικὴ λειτουργία (γενετικὸ ὑπόβαθρο, ὁρμόνες κ.λπ.). Τὰ ἀναπαραγωγικὰ ὄργανα τῆς γυναίκας εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὰ τοῦ ἀνδρα.

Συνεπῶς, αὐτὸ πού διαφοροποιεῖ **τὰ φύλα** καὶ τὰ ταυτοποιεῖ εἶναι τὸ ἀναπαραγωγικὸ τους σύστημα. Μάλιστα, τὸ βασικὸ τους χαρακτηριστικὸ δὲν εἶναι μόνο ὅτι **εἶναι διαφορετικὰ** καὶ ἔτσι διακρίνονται τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ ὅτι **τὰ φύλα εἶναι μόνο δύο**, δὲν ὑπάρχει τρίτο, καὶ κυρίως ὅτι **εἶναι συμπληρωματικά**, πού σημαίνει ὅτι ἡ ἀνατομικὴ διαφοροποίηση ἐξυπηρετεῖ τὴ δυνατότητα ὄχι ἐπαφῆς ἀλλὰ ἔνωσης τῶν σωμάτων. **Δύο γυναικεῖα σώματα δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐνωθοῦν μεταξύ τους, οὔτε δύο ἀνδρικά.**

Ἐπίσης, ὅλα τὰ ὄργανα καὶ οἱ λειτουργίες εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴν ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ στὸν ὁποῖο ἀνήκουν -γί' αὐτὸ ἐξάλλου καὶ ὀνομάζονται ζωτικά. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει μὲ τὰ ἀναπαραγωγικά. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀπαραίτητα οὔτε χρησιμεύουν στὴν ἐπιβίωση τοῦ ὀργανισμοῦ, ἀλλὰ **μπορεῖ κάποιος νὰ ζήσει ὑγιῆς, χωρὶς ποτὲ νὰ ἀξιοποιήσει τὴ λειτουργία τους**. Μοναδικὸ προορισμὸ ἔχουν νὰ συνεργασθοῦν μαζί ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ, προκειμένου νὰ γεννηθεῖ μιὰ νέα ζωὴ ἀπὸ δύο ἀνθρώπους. Ἡ κάθε ζωὴ, ὁ κάθε ἀνθρώπος ἔτσι ἔρχεται στὴν ὑπαρξη, ἀπὸ τὴ σωματικὴ ἔνωση ἑνὸς ἀνδρα καὶ μιᾶς γυναίκας. **Ἡ φυσιολογία δὲν γνωρίζει ἄλλον τρόπο.**

Γενετικὰ χαρακτηριστικὰ

Ὅλα τὰ σωματικὰ κύτταρα (καρδιακά, ἥπατικά, νεφρικά κ.λπ.) δὲν διαφέρουν ἀπὸ φύλο σὲ φύλο, ἔχουν δὲ διπλοειδὲς γονιδίωμα, εἶναι συμπληρωμένα, ὀλοκληρωμένα καὶ αὐτάρκη. Ἐξαίρεση ἀποτελοῦν τὰ γενετικὰ κύτταρα, τὸ ὠάριο τῆς γυναίκας καὶ τὸ σπερματοζῶάριο τοῦ ἀνδρα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐπίσης **διαφορετικὰ καὶ συμπληρωματικά**, ἀλλὰ καὶ **ἀπλοειδῆ**, δηλαδὴ ἀπὸ μόνα τους ἀνεπαρκῆ νὰ ἐπιτελέσουν τὸν προορισμὸ τους. Καὶ αὐτὰ ἀπαιτοῦν ἔνωση. **Δύο ὅμοια μεταξύ τους δὲν ἐνώνονται. Τὸ καθένα ψάχνει τὸ συμπληρωματικὸ του.** Ἡ ἔνωση τῶν δύο δημιουργεῖ τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς, ἓνας νέος ἀνθρώπος μὲ αἰώνια προοπτικὴ ἔρχεται στὸν κόσμο.

Ἐπίσης,

- Τὸ ὠάριο εἶναι τὸ μεγαλύτερο κύτταρο τοῦ ὀργανισμοῦ (περίπου 120-150μ, ὅταν ὠριμάσει) μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ μορφολογία ἀπὸ τὸ σπερματοζῶάριο (μικρὴ κεφαλὴ μὲ προεξέχουσα οὐρά).

- Τὰ ὠάρια εἶναι λίγα καὶ ἐνυπάρχουν στὸ γυναικεῖο σῶμα ἀπὸ τὴν ἐμβρυϊκὴ ἡλικία, τὰ σπερματοζῶαρια διαρκῶς γεννῶνται καὶ σὲ κάθε ἐκσπερμάτωση ὁ ἀριθμὸς τους ἀνέρχεται σὲ 100-200 ἑκατομμύρια.

- Ὁ ἄνδρας παράγει σπερματοζῶαρια μέχρι προχωρημένη ἡλικία, ἐνῶ ἡ γυναῖκα ἔχει καταναλώσει τὰ ὠάρια της περίπου 35 χρόνια μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἀναπαραγωγικῆς τῆς δράσης.

- Ὁ ἄνδρας καθορίζει τὸ φύλο τοῦ παιδιοῦ, ἡ γυναῖκα κυοφορεῖ, δίνει ζωὴ, τίκτει καὶ θηλάζει. Αὐτὴ μεγαλώνει τὸ παιδί.

- Ὁ ἄνδρας φτάνει σὲ ὄργασμὸ πολὺ εὐκόλα καὶ σύντομα, ἐνῶ ἡ γυναῖκα θέλει πολλαπλάσιο χρόνο.

- Τὸ κάλλος, ἡ χάρη εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικειᾶς φύσεως γιὰ νὰ ἐλκύει. **Ἡ φορὰ ἔλξης εἶναι ἀπὸ τὸν ἄνδρα πρὸς τὴ γυναῖκα.**

- Ἀντίστοιχα διαφοροποιημένα χαρακτηριστικὰ παρουσιάζουν καὶ οἱ ὁρμόνες τῶν δύο φύλων⁴.

Ὅλα τὰ παραπάνω ιδιώματα τῶν δύο φύλων ἔχουν τὸν λόγο τους καὶ φυσικὰ διαμορφώνουν ἀνάλογα καὶ τὴν προσωπικότητα καὶ γενικὰ τὴν ψυχολογία τῶν φύλων. Ἐτσι, γιὰ παράδειγμα, ὑπάρχει διαφορετικὴ σχέση μὲ τὸν χρόνο, ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ ὅτι ἡ γυναικεῖα φύση χαρακτηρίζεται ἀπὸ ὑπομονὴ καὶ ἀντοχή, ἐνῶ ἡ ἀνδρική ἀπὸ ὀρμὴ καὶ δύναμη, λειτουργεῖ δὲ διαφορετικὰ τὸ συναίσθημα καὶ ἡ λογικὴ. Οἱ γυναῖκες εἶναι πιὸ εὐαίσθητες καὶ εὐσυγκίνητες, πιὸ ἐπιρρεπεῖς σὲ ἀδυναμίες τοῦ συναισθήματος, ἀλλὰ καὶ πιὸ εὐκόλες σὲ ἀρετές, ὅπως ἡ πίστη, τὸ φιλότιμο, ἡ ἀφοσίωση, ἡ διάθεση προσφορᾶς καὶ θυσίας. **Τὰ δύο φύλα ἔχουν καὶ ψυχολογία συμπληρωματικὴ.**

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου ἔχει ἀναφαίρετη βιολογικὴ βάση καὶ στηρίζεται στὴ βιογενετικὴ διαφορετικότητα καὶ κυρίως στὴ συμπληρωματικότητα τῶν δύο φύλων, ὑπακούει στὴ γενικὴ **Ἀρχὴ τῆς Συμπληρωματικότητας** (Complimentarity Principle), ἡ ὁποία συγκροτεῖ τὸν φυσικὸ κόσμο (ἄτομα, μόρια, ὕλη), καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὰ ἐτερόνυμα ἔλκονται καὶ τὰ ὁμόνυμα ἀπωθοῦνται. **Ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου δὲν εἶναι ἐπιλέξιμη· εἶναι δεδομένη.**

Ἐρωτικὴ ἔλξη, σεξουαλικὴ ἐπιθυμία

Γιὰ νὰ μπορέσει νὰ γίνῃ ἡ ἔνωση τῶν σωμάτων πρέπει νὰ προηγηθεῖ ἀμοιβαία ἔλξη τοῦ ψυχικοῦ κόσμου τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἓνας νὰ ἐπιθυμήσῃ τὸν

⁴ <https://www.hometest.gr>

ἄλλον, νὰ κινηθεῖ πρὸς αὐτόν. Αὐτὴ ἡ κίνηση τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον εἶναι ἡ ἐρωτικὴ ἔλξη, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴ σεξουαλικὴ ἐπιθυμία καὶ ἡ ὁποία προφανῶς καὶ ἐφόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματικὸς θὰ πρέπει νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὴ βιολογικὴ ταυτότητα τοῦ καθενὸς ἀπὸ τοὺς δύο. **Μία σχέση στὴν ὁποία ἡ ψυχὴ δὲν βρίσκεται σὲ ἀρμονία μὲ τὸ σῶμα, προξενεῖ ρήγμα στὴν προσωπικότητα, ἀσάφεια καὶ διχασμὸ ταυτότητας καὶ βέβαια εἶναι μὴ κατὰ φύσιν καὶ μὴ ἐπιθυμητή.**

Στὸ σημεῖο αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι δὲν ὑπάρχουν σεξουαλικά ὄργανα, ἀλλὰ μόνον ἀναπαραγωγικά ὄργανα καὶ σεξουαλικά αἰσθητήρια, αἰσθητήρες, σημεία διεγέρσεως, ὅπως δὲν ὑπάρχουν γευστικά ὄργανα ἀλλὰ πεπτικά ὄργανα καὶ γευστικά αἰσθητήρια. Ὅπως ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι ἡ γεύση ἀλλὰ ἡ πέψη, ἔτσι καὶ ἡ σεξουαλικὴ ἔλξη δὲν **μπορεῖ νὰ αὐτονομηθεῖ** ἀπὸ τὴν ἀναπαραγωγικὴ προοπτικὴ τοῦ ὄργανισμοῦ. Ἡ σεξουαλικὴ ἡδονὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ αὐτοσκοπὸ, δὲν εἶναι αὐτόνομη, συνυπάρχει μὲ τὴν εὐθύνη τῆς νέας ζωῆς καὶ μάλιστα στὸ προστατευτικὸ πλαίσιο μιᾶς οἰκογένειας. Τὰ παιδιά δὲν γεννιοῦνται καὶ ἐγκαταλείπονται στὴν τύχη τους, ἀλλὰ προστατεύονται μέσα στὸ περιβάλλον τῆς οἰκογένειας. Αὐτὸ ὀδηγεῖ στὸν θεσμό τοῦ γάμου. Γάμος δὲν εἶναι ἰκανοποίηση τῆς ἀνάγκης γιὰ συντροφικότητα, ἀλλὰ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνη, εἶναι «**ἐννομος συζυγία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιΐα**». **Συνεπῶς ἡ ἐρωτικὴ σχέση δὲν νοεῖται ἐκτὸς τοῦ γάμου, ὁ δὲ γάμος εἶναι ὑποχρεωτικὰ ἑτεροφυλικός.**

Ἡ ταυτότητα τοῦ φύλου ὀρίζεται ἀπὸ βιολογικοὺς παράγοντες, τὴν ἀνατομία, τὴ φυσιολογία, τὸ γενετικὸ ἀποτύπωμα, τὶς ὁρμόνες, τοῦ ἀτόμου ὄχι ἀπὸ τὴ σεξουαλικὴ τάση ἢ προσανατολισμὸ. Δὲν ὀρίζεται ἀπὸ ὀρέξεις, ἀπὸ τὸ τί νομίζω γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἢ ἀπὸ τὸ πῶς νοιώθω, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ τί τελικὰ εἶμαι. Μπορεῖ νὰ νοιώθω ὑγιῆς ἢ πολὺ ἔξυπνος ἢ λογικὸς καὶ βέβαια νὰ μὴν εἶμαι. **Ἡ ταυτότητα ὀρίζεται ἀπὸ ἀντικειμενικὰ κριτήρια. Οὔτε ἓνα φυσιολογικὸ ἄτομο μπορεῖ νὰ ἔχει πολλὰ φύλα,** ἐνδεχομένως ἀμοιβαίως ἀντικρουόμενα: βιολογικό, συναισθηματικό, κοινωνικό.

ΑΓΙΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΦΥΛΟΥ

Ἡ χρῆση τοῦ σώματος πρέπει νὰ ὀδηγεῖ στὸν ἀγιασμό, καθὼς ὁ ἄνθρωπος ἀγιάζεται ψυχοσωματικά. Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «**Δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ**»⁵, εἰς δὲ τὴν θεία λειτουργία προσευχόμεσθε γιὰ τὸν ἀγιασμὸ τῶν

⁵ Αὐτ. στ. 19-20.

ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων⁶. Μὲ ἄλλα λόγια, καθὼς ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλασμένος «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» καὶ ἔχει δεχθεῖ τὴν πνοὴ τοῦ Θεοῦ, **ὅλος, σῶμα καὶ ψυχὴ, σῶμα καὶ πνεῦμα, εἶναι ἱερός**, ἐπειδὴ δὲ «τὸ σῶμα ἡμῶν ναὸς τοῦ ἐν ἡμῖν ἁγίου Πνεύματος ἐστὶ»⁷ καὶ «τὰ σώματα ὑμῶν μέλη Χριστοῦ ἐστίν»⁸, ἡ κάθε ἔνωση τῶν σωμάτων πρέπει νὰ ἀντανακλᾷ αὐτὴν τὴν ἱερότητα.

Στὴν ἀντίληψη τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸ ποὺ λέγεται γιὰ τοὺς συζύγους ὅτι «ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν»⁹ σημαίνει **καὶ «εἰς ψυχὴν μίαν»**, ὄχι δύο ψυχές κολλημένες μεταξύ τους, ἀλλὰ μία ψυχὴ ἀναγεννημένη, ποὺ προέρχεται ἀπὸ δύο «ἀλλοιούμενες» πρὸς τὸ ἀγαθό· δύο ἄνθρωποι ἁγιαζόμενοι, «σύμψυχοι, τὸ ἐν φρονοῦντες», «μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες»¹⁰. Ἡ συζυγικὴ ἀγάπη εἶναι ὅπως ἡ γονιμοποίηση, τὰ γενετικά κύτταρα ἐνώνονται χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ ξαναχωρισθοῦν, καὶ δημιουργοῦν κάτι ἐντελῶς νέο μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἀρχικῶν. Αὐτὴ ἡ προοπτικὴ καθιστᾷ τὴν ἔνωση μυστήριο.

Ἡ φυσικὴ ἔλξη δόθηκε γιὰ νὰ ἐνώνει δύο ἀνθρώπους. Ὁ φυσικὸς νόμος ὑπάρχει γιὰ νὰ συγκροτεῖ, νὰ ἐνώνει, νὰ ἐναρμονίζει ψυχοσωματικὰ τὸν ἄνθρωπο. **Ἡ ἐκτροπὴ ἐκ τῆς φυσικῆς ὁδοῦ, ἀντὶ νὰ ἐνώνει τοὺς δύο, διχάζει ἀμφοτέρους**. Καὶ ἀντὶ νὰ γίνουν «οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν», ὁ καθένας διχάζεται στὰ δύο, ὄντας ὁ ἄνδρας μὲ ἀνδρικὰ βιολογικὰ ιδιώματα καὶ θηλυκὴ ἐπιθυμία καὶ ἀντιστοίχως ἡ γυναῖκα.

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία, **γάμος εἶναι ἡ συζυγία, ὄχι ἡ συντροφικότητα**, εἶναι ἡ εὐθύνη, ὄχι ἡ ἀπόλαυση· εἶναι ἐγκρατὴς συνεύρεση, ὄχι ἐγωιστικὴ συμπάθεια· εἶναι ζωὴ καὶ ἁγιασμός, εἶναι ἀδιάζευκτη ἔνωση, ἡ δὲ ἔνωση εἶναι θυσιαστικὴ τοῦ ἐγὼ κένωση, εἶναι ἀγάπη ποὺ «πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει», ἀγάπη ποὺ «οὐδέποτε ἐκπίπτει»¹¹. Ὁ πρῶτος καὶ ἀπαραίτητος ὅρος γιὰ νὰ γίνῃ μία σχέση γάμος εἶναι ἡ δυνατότητα φυσιολογικῆς σωματικῆς ἔνωσης. Γιὰ νὰ γίνῃ καὶ μυστήριο πρέπει νὰ ὑπάρχει καὶ ἀγαπητικὴ ἐν Κυρίῳ κένωσις. Μόνον ἔτσι, ὁ γάμος εἶναι «μυστήριο μέγα εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν», καὶ κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, «πατὴρ ἁγίων»¹².

⁶ «ἁγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα» (Θ. Λειτουργία Χρυσοστόμου, Εὐχὴ Τρισαγίου ὕμνου).

⁷ Α' Κορ. στ' 19.

⁸ Αὐτ. στ. 15.

⁹ Ἐφεσ. ε' 31.

¹⁰ Φιλιπ. β' 2, α' 27.

¹¹ Α' Κορ. ιγ' 7, 8.

¹² Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἔπη θεολογικὰ-ἠθικὰ Γ', Πρὸς παρθένους παραινετικός, ΒΕΠΕΣ 61,101.

Ὁ γάμος εἶναι ἐργαστήρι ἀγιότητος, «κατ' οἶκον ἐκκλησία»¹³. Στὴν Πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολή του ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δείχνει τὸν δρόμο τοῦ ἀγιασμοῦ μέσα ἀπὸ τὴν συζυγία. Προτρέπει τὶς γυναῖκες νὰ ὑποτάσσονται στοὺς ἄνδρες τους, ὅπως ἀκριβῶς ἡ Ἐκκλησία στὸν Χριστό, τοὺς δὲ ἄνδρες νὰ ἀγαποῦν τὶς γυναῖκες τους, «καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν», μάλιστα μέχρι θυσίας, ὅπως ὁ Χριστὸς «ἐαυτὸν παρέδωκεν» ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας· καὶ συνεχίζει νὰ τὶς ἀγαποῦν «ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα»¹⁴. Προφανῶς οὔτε τὸ πρῶτο ἀποτελεῖ ὑποτέλεια σὲ ἀνδρικό προνόμιο οὔτε τὸ δεύτερο δυσβάσταχτη ὑποχρέωση τῶν ἀνδρῶν ἢ εὐνοια τῶν γυναικῶν. Φαίνεται πῶς οἱ ἄνδρες κενώνονται καλύτερα μὲ τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπη, ἐνῶ οἱ γυναῖκες μὲ τὴν ὑποταγή. Τὸ δὲ μέτρο τῆς ὑποταγῆς τῆς γυναίκας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνδρα εἶναι ἡ σχέση τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Ἐκκλησία. Καὶ αὐτὸ εἶναι πὺ φωτίζει τὴ σχέση τῶν συζύγων. Στὴν οὐσία, ὁ ἀγιαστικὸς σκοπός, τὸ νὰ γίνουν ἕνα, ἐπιτυγχάνεται ὅταν ζοῦν μαζὶ ἐν ἀγάπῃ «ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Χριστοῦ»¹⁵ καὶ «ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ ἀγιασμῶ μετὰ σωφροσύνης»¹⁶.

Σὲ ὅλα τὰ παραπάνω εἶναι ἐμφανὲς ὅτι γάμος σημαίνει ἔνωση ἀνδρα καὶ γυναίκας, πὺ σαφῶς διακρίνονται μεταξύ τους κατὰ τὸ φύλο.

ΕΚΤΡΟΠΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ

Στὸν ἀντίποδα τοῦ ἀγιαστικοῦ στόχου ὑπάρχει ἡ ὑποδούλωση στὰ πάθη, ἡ ἀποϊεροποίηση τῆς σχέσης, ἡ ἐκτροπὴ τῆς σεξουαλικῆς ζωῆς καὶ ἀσέβεια στὴ φύση.

Χαρακτηριστικά, ὁ Παῦλος στὴν Πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή¹⁷,

(α) ἐνῶ ἀπαριθμεῖ δι' ἀπλῆς ἀναφορᾶς ποικίλες ἐμπαθεῖς καταστάσεις¹⁸, ὅταν ἀναφέρεται σὲ αὐτοὺς πὺ «ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι» εἶναι ἀναλυτικὸς, ἢ δὲ γλῶσσα πὺ χρησιμοποιοεῖ εἶναι σκληρὴ καὶ ἀφοριστικὴ.

¹³ Α' Κορ. ιστ' 19.

¹⁴ Εφεσ. ε' 24, 25, 28, 32.

¹⁵ Αὐτ. στ. 21.

¹⁶ Α' Τιμ. β' 15.

¹⁷ Ρωμ. α' 20-32

¹⁸ «πεπληρωμένους, ἀδικία, πορνεία, πονηρία, πλεονεξία, κακία, μεστοὺς φθόνου, φόνου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας, ψιθυριστάς, καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὕβριστάς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρέτας κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας» (Αὐτ. στ. 29,30).

(β) Κάνοντας σαφή αναφορά στην παρά φύσιν συνάφεια ατόμων του ίδιου φύλου, την χαρακτηρίζει με βαρείς όρους, όπως «*ἀσχημοσύνη*» (α' 27), «*ἀκαθαρσία*» (α' 24) και «*ἀτιμία*» (α' 26), δηλαδή απώλεια της δόξας και τιμής του σώματος και του ίδιου του ανθρώπου¹⁹.

(γ) Δεν καταδικάζει μόνο την πράξη ως άμαρτία, αλλά αναφέρεται κυρίως στους ανθρώπους που την διαπράττουν, χωρίς κανένα ελαφρυντικό, λέγοντας «*ὅτι ἀρσενοκοῖται βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσιν*»²⁰ και ὅτι «*οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσὶ*» (στ. 32).

(δ) Θεωρεῖ ὅτι «*ἡ μετάλλαξις τῆς φυσικῆς χρήσεως εἰς τὴν παρά φύσιν*» σχέση (α' 26) εἶναι συνέπεια «*τῆς μετάλλαξης τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει*» (α' 25) και τῆς ἐκτροπῆς ἐκ τῆς πίστεως στὸν ἀληθινὸ Θεό, «*οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν*» (α' 21), ὅπως και σκοτισμένης και ἀσύνητης καρδιάς, «*ἀλλ' ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνητος αὐτῶν καρδία*» (α' 21). Ἡ μὴ κατὰ φύσιν συνουσία ἀποτελεῖ ἠθικὴ ἔκπτωση και εἶναι συνέπεια τῆς ἀπομάκρυνσης ἀπὸ τὸν Θεό, τῆς ἀπόρριψης τῆς ἀληθείας Του²¹.

(ε) Ἡ σχέση μὲ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ διαρρηγνύεται σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ὁ Θεὸς τοὺς ἐγκαταλείπει, τοὺς «*παραδίδει*» ὁ Ἰδιος «*εἰς ἀκαθαρσίαν τοῦ ἀτιμάζεσθαι τὰ σώματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς*», (α' 24), «*εἰς πάθη ἀτιμίας*» (α' 26) και «*εἰς ἀδόκιμον νοῦν ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα*» (α' 28).

(στ) Τέλος, ἡ κατὰ φύσιν συνάφεια, ὀνομάζεται «*χρησις*», πὸ σημαίνει ὅτι ἡ συνένωση σκοπὸ ἔχει τὴν ἀξιοποίηση τῆς φυσικῆς λειτουργίας και ὄχι τὴν ἱκανοποίηση τῆς ἡδονίζουσας ἐπιθυμίας. Ἡ ἡδονὴ ὑπηρετεῖ τὴν «*χρησιν*» και ἐπισφραγίζει τὴν ἀγάπη. Ἀγαπῶ ὅμως δὲν σημαίνει συμπαθῶ, ἀλλὰ προσφέρομαι, δίνω ὅ,τι ἔχω, τὸν ἑαυτό μου, δὲν κρατῶ τίποτα γιὰ μένα, αὐτὸ εἶναι κένωση· και λαμβάνω ὅ,τι μοῦ προσφέρεται ὡς ἀντίστοιχη κενωτικὴ ἀνταπόκριση, ὄχι ὡς ἀνταπόδομα. Εἶναι σὰν νὰ ἀδειάζω ἀπὸ τὸ αἷμα μου και νὰ γεμίζω μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἄλλου.

Ἀνάλογα προσεγγίζει τὸ θέμα και ὁ ἱερός Χρυσόστομος, καθὼς ὑπομνηματίζει τὴν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου, θεωρῶντας τὴν παρά φύσιν σχέση ὡς **τὴ μεγαλύτερη ἁμαρτία. Ἡ κατὰ φύσιν ἔνωση γεννᾷ ζωὴ και γιὰ τοὺς ἴδιους και ἀπὸ τοὺς ἴδιους.**

¹⁹ «*ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις και ὡμοιώθη αὐτοῖς*», Ψαλμ. ΜΗ' 13.

²⁰ Α' Κορ. στ' 9.

²¹ Κατάλληλος ἡ παρανομία τῆ δυσσεβεία. Ὡσερ γὰρ μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, οὕτω τὴν ἔννομον τῆς ἐπιθυμίας ἀπόλαυσιν μετέβαλον εἰς παράνομον (Θεοδώρητος, PG 83).

Κατὰ τὸν Χρυσόστομο, ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ ὁδηγεῖ στὴν ὁρμὴ αὐτῆς τῆς ἐπιθυμίας καὶ στὴν ἀνατροπὴ τῶν πάντων²². Μάλιστα **θεωρεῖ τὴν ἀρσενοκοιτία χειρότερη καὶ ἀπὸ τὴν πορνεία καὶ ἀπὸ τὸν φόνο**²³. Εἶναι ὅτι χειρότερο²⁴, ἐπειδὴ δὲ ἡ συγκεκριμένη ἀμαρτία εἶναι προῖον «κατεργασίας», δηλαδή ἀποτέλεσμα σπουδῆς, εἶναι συνειδητὴ καὶ ὡς ἐκ τούτου **ἀσυγχώρητη**²⁵. Βάση δὲ καὶ αἴτιο αὐτῆς τῆς ἀμαρτίας δὲν εἶναι οἱ ὁρμές τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἡ **διαφθορὰ τοῦ νοῦ**²⁶.

Τελικά, αὐτὸ πού ὀνομάζεται στὴ σύγχρονη κοινωνία **δικαίωμα, ἀγάπη, προσανατολισμός, ταυτότητα, ὑπερηφάνεια**, αὐτὸ τὸ ἴδιο χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο **ἀτιμία, ἀσχημοσύνη, ἀκαθαρσία, μὴ καθῆκον**, ἀπὸ δὲ τὸν Χρυσόστομο **μανία, ὕβρις, ἀλλόκοτη λύσσα**²⁷. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴ φύση **ἀναφέρεται στὸν πυρῆνα τῆς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό**, δὲν μπορούμε νὰ ἰσχυρισθοῦμε, ὅτι οἱ θέσεις αὐτὲς ἀντανაკλοῦν τὶς ἠθικὲς ἀντιλήψεις τῆς τότε ἐποχῆς καὶ συνεπῶς θὰ μπορούσαν νὰ παραθεωρηθοῦν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ – ΣΧΟΛΙΑ

A. Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω, ὑπάρχει μία βασικὴ ἀρχὴ πού ἔχει τέσσερα μέρη ἀδιαπραγμάτευτης ἰσχύος. Τὰ φύλα:

1. Εἶναι μόνον δύο, δὲν ὑπάρχει κάτι ἄλλο διαφορετικὸ ἢ ἐνδιάμεσο, ὅπως ἐξυπονοεῖ ὁ ὅρος ΛΟΑΤΚΙ.

²² «Ἡ ἐπίτασις τῆς ἐπιθυμίας αὕτη, ἀπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ ἐγκαταλείψεως» καὶ «ὅταν ὁ Θεὸς ἐγκαταλίπη, πάντα ἄνω καὶ κάτω γίνεται» (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΟΜΙΛΙΑ Ε', Ρωμ. 1,28, ΕΠΕ 16B, σσ. 407).

²³ Στὴν πορνεία «μὲν γὰρ εἰ καὶ παράνομος, ἀλλὰ κατὰ φύσιν ἡ μίξις, αὕτη δὲ καὶ παράνομος καὶ παρὰ φύσιν», ἐνῶ γιὰ τὸν φόνο «ὁ μὲν γὰρ ἀνδροφόνος τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος διέρρηξεν, οὗτος δὲ τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ σώματος ἀπώλεσε» (Αὐτ. σ. 408).

²⁴ «Οὐκ ἔστι ταύτης τῆς ὕβρεως ἀθλιότερον, ἀλογώτερόν τε καὶ χαλεπώτερον», (Αὐτ. σ. 414).

²⁵ Καὶ οἱ «ἄρρενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην **κατεργαζόμενοι**, ἔργον ἔθεντο τὴν ἀμαρτίαν, καὶ οὐχ ἀπλῶς ἔργον ἀλλὰ καὶ ἐσπουδασμένον... Ὅθεν καὶ συγγνώμης ἀπάσης εἰσὶν ἐκτός» (Αὐτ. σ. 416).

²⁶ «Οὐχὶ τῆς σαρκός, καθὼς τινὲς τῶν αἰρετικῶν φασίν, ἀλλὰ τῆς διανοίας ὄντα τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας τὰ ἀμαρτήματα, καὶ τὴν πηγὴν ἐκεῖθεν οὔσαν τῶν κακῶν» (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΟΜΙΛΙΑ ΣΤ', Ρωμ. 1,28, ΕΠΕ 16B, σ. 426).

²⁷ Πάντα μὲν οὖν ἀτιμα τὰ πάθη μάλιστα δὲ ἡ κατὰ τῶν ἀρρένων **μανία**: καὶ γὰρ πάσχει ἐν τοῖς ἀμαρτήμασιν ἡ ψυχὴ μᾶλλον καὶ κατασχύνεται ἢ τὸ σῶμα ἐν τοῖς νοσήμασι... Πρὸς τὴν ἀλλόκοτον ταύτην λύσσαν ἐξώκειλαν... Ὅθεν καὶ συγγνώμης ἀπάσης εἰσὶν ἐκτός καὶ εἰς αὐτὴν τὴν φύσιν ὕβρισαντες».

(Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία Ε', Ρωμ. 1, 18-25, ΕΠΕ 16B, 406, σσ. 406-408)

2. Είναι μεταξύ τους διαφορετικά, πού σημαίνει ότι υπάρχει σαφής διάκριση ανάμεσα στα δύο φύλα, ή όποια και πρέπει με κάθε τρόπο να διατηρείται. Η ασάφεια δημιουργεί σύγχυση και ή σύγχυση κρίση ταυτότητας.
3. Δεν είναι μόνον διαφορετικά, αλλά είναι κυρίως συμπληρωματικά. Η διαφορετικότητά τους δεν υπάρχει απλώς για να τα διακρίνει, αλλά όντας συμπληρωματικά, υπάρχει κυρίως για να υπηρετεί την ένωσή τους. Η σωματική ένωση έχει διπλό σκοπό· την αναπαραγωγή της ζωής και την ψυχοσωματική ολοκλήρωση της αγάπης. Για τον λόγο αυτόν, δεν αποτελεί πράξη αλλά ιερή σχέση, ή όποια προφανώς και πρέπει να είναι ψυχοσωματικά άρτια και κατά φύσιν.
4. Η αρχή της ζωής και συνεπώς ή ανθρώπινη ύπαρξη στηρίζεται στην έτεροφυλικότητα. Κάθε τι πού αποδυναμώνει τη διάκριση τών φύλων είναι προσβολή της ιερότητας της ζωής και του ανθρώπου.

Β. Στις περιπτώσεις πού υφίσταται συγγενής απόκλιση από τη φυσιολογία, αυτό αποτελεί όργανική ή όρμονική διαμαρτία. Το πρόβλημα για την Έκκλησία δεν είναι ή τυχόν υφιστάμενη διαμαρτία της φύσης, αλλά ή διαστροφή της χρήσης, με την έννοια πού χρησιμοποιεί τον όρο ό Απόστολος Παύλος. Το πρώτο απαιτεί θεραπεία, το δεύτερο αποτελεί άμαρτία.

Γ. Η σύγχρονη προβληματική περι φύλου συνδυάζεται με ένα πανίσχυρο lobbying, μιá προπαγανδιστική μηχανή μονόπλευρης προβολής απόψεων, πού προσπαθούν να κλονίσουν τη σαφή διάκριση και σεξουαλική ταυτότητα τών φύλων και να επιβάλουν μιá ιδεολογία αυθαίρετης αλλαγής, έπιλογής ή και έπαναπροσδιορισμού του φύλου. Όλο αυτό εκφράζεται με τη μορφή παγκοσμίως διαδιδόμενης μόδας και την όρμη πολιτικής προπαγάνδας, προερχόμενης από άθεάτα κέντρα με άγνωστους σκοπούς, συνοδεύεται δε άφ' ένός μόν από κατευθυνόμενη ψευδοπληροφόρηση (στατιστικές, δεδομένα, έπιστημονικές αξιολογήσεις κ.λπ.), άφ' έτέρου δε από αντίστοιχο bullying με ειρωνείες, απειλές, έκφοβισμούς, άδίστακτους αποκλεισμούς. Κάθε αντίλογος χαρακτηρίζεται όμοφοβικός, κάθε αντίθετη έπιχειρηματολογία ως συνωμοσιολογία. Έτσι, ένω φαίνεται πώς έδράζεται σε κοινωνική ευαισθησία έναντι κάποιων άτομων πού παρουσιάζουν όντως πρόβλημα και χρήζουν στήριξης ή στην προστασία τών δικαιωμάτων κάποιας άναλογης μειονότητας, στην ουσία συρρικνώνει την έλευθερία του ανθρώπου και αποτελεί έπίθεση κατά της ανθρώπινης φύσης με χειρότερες συνέπειες από την κλιματική αλλαγή, καθως δεν αλλοιώνει το περιβάλλον και τη λειτουργία του ανθρώπου, αλλά προσβάλλει την ίδια την όντολογία του.

Δ. Ένα έπιχείρημα πού συχνά άκούγεται είναι ότι έφόσον μεταξύ δύο ανθρώπων ύπάρχει άγάπη, ή άγάπη αύτή πρέπει νά έκφρασθει και συνεπώς δικαιούνται νά συνάψουν σχέση γάμου άκόμη και δύο άτομα του ίδιου φύλου, μιās και ό σκοπός του γάμου είναι ή διά τής άγάπης τελείωση. Είναι όμως ή έρωτική έλξη έξ όρισμού γνήσια άγάπη, μάλιστα άνεξάρτητη των φύλων;

Η άγάπη έχει πολλές μορφές. Άλλη είναι ή άγάπη μεταξύ αδελφών, άλλη μεταξύ γνωστών και φίλων, άλλη των γονέων προς τά τέκνα και άντιστρόφως, άλλη ή άγάπη προς όλους, άκόμη και προς τους έχθρους, πού άναφέρει τό Ευαγγέλιο. Η φυσική σχέση στις παραπάνω περιπτώσεις μπορεί νά περιλαμβάνει σωματικές έκδηλώσεις άπλης έπαφής (έναγκαλισμούς και διακριτικούς άσπασμούς), αλλά είναι έλεύθερη από σεξουαλικές έξάρσεις και κινήσεις άμοιβαίας σωματικής ένωσης. Δέν όδηγεί σέ γάμο. Στην Καινή Διαθήκη ή άγάπη, ένω έκθειάζεται ως μείζων των άρετών και χρησιμοποιείται ως ρήμα ή ουσιαστικό 315 φορές, σέ καμμία των περιπτώσεων δέν συνδέεται μέ τό έρωτικό αίσθημα, τό όποιο άποκαλείται «έπιθυμία»²⁸.

Η ιδιομορφία τής έρωτικής έλξης είναι ότι άναπόφευκτα συνοδεύεται από σεξουαλική έπιθυμία, ή όποία βέβαια χαρακτηρίζεται από παρορμητισμό και ήδονικό αίσθημα και συνεπώς τό ένδεχόμενο ή άγάπη νά νοθεύεται από άνελευθερία και ιδιοτέλεια είναι όρατό, Ως έκ τούτου **ή σεξουαλική ίκανοποίηση δέν μπορεί νά άποτελεϊ αύτοσκοπό.**

Αυτό άντισταθμίζεται, όταν ό σκοπός τής ένωσης είναι νά δώσει ζωή σέ όλες της τις μορφές και όταν τά πάντα γίνονται ένώπιον του Θεού. Η άληθινή άγάπη «...είναι ή έν Θεώ κοινωνία των ψυχών, όπως ή κοινωνία των άγιών...»²⁹, είναι πάντοτε στο όνομα του Θεού, σεβόμενη άσφαλώς τά έργα Του, κορύφωση των όποιών είναι ό άνθρωπος, όπως όμως Αυτός τόν δημιούργησε. Η άγάπη προϋποθέτει **σεβασμό τής ανθρώπινης όντολογίας**, ότι «ό Θεός έποίησεν τόν άνθρωπον κατ' εικόνα Θεού, άρσεν και θήλυ έποίησεν αυτούς»³⁰. Μέσα σέ αύτό τό πλαίσιο ή Έκκλησία κατανοεί τόν γάμο και τόν άναβιβάζει σέ μυστήριο. Ο γάμος πρέπει νά έχει τή δυνατότητα νά άναπαράγει τή ζωή.

²⁸ «Πās ό βλέπων γυναίκα εις τό έπιθυμήσαι αύτήν ήδη έμοίχευσεν αύτήν...», Ματθ. ε' 28.

²⁹ Οσία Γαβριηλία (Παπαγιάννη), έπιστολή προς τόν Έβραίο συγγραφέα Yehuda Hanegbi, Η Άσκητική τής άγάπης, σ. 414.

³⁰ Γεν. α' 27.

Ἐὰν ἴσχυε ὅτι ἡ ἐρωτικὴ ἔλξη εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἔκφραση τῆς ἀγάπης καὶ ὡς ἐκ τούτου δικαιολογεῖ κάθε σχέση, τότε **θα μπορούσε νὰ δικαιολογηθεῖ καὶ ἡ εὐκολὴ ἐναλλαγὴ συντρόφων καὶ ἔμμεσα ἡ μοιχεία, σίγουρα δὲ ἡ πολυγαμία.** Ὁ ἐρωτας δὲν εἶναι πάντοτε γνήσια ἀγάπη.

Ε. Ἐπειδὴ ἡ σεξουαλικὴ κίνηση ἔχει στοιχεῖα σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ παρορμητισμοῦ, προκειμένου νὰ μὴν κυριαρχήσει τῆς λογικῆς, τῆς βούλησης καὶ τῆς ἠθικῆς, χρειάζεται κάποιον ἔλεγχο. Ὄταν ὁ ἄνθρωπος γίνεαι ἡδονοκεντρικός, τότε τὸ σῶμα γίνεαι σάρκα³¹, ἡ ψυχὴ χάνει τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴ δύναμή της, διαταράσσεται ἡ ψυχοσωματικὴ ἀρμονία. Ὁ ἔλεγχος ἐπιτυγχάνεαι μὲ τὴν ἐνεργοποίησιν τοῦ αὐτεξουσίου. **Ἡ κυριαρχία τοῦ αὐτεξουσίου ἐναντι τῶν ὁρμῶν ὀδηγεῖ στὴν ἐγκράτεια.** Ἡ ἐγκράτεια ἐμποδίζει τὴ φυσικὴ τάσιν νὰ ἐξελιχθεῖ σὲ ἀνεξέλεγκτη ὁρμὴ καὶ βέβαια εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ὑπάρξει στὸν ἄνθρωπο σεβασμὸς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἐλευθερία ἀπὸ τὰ πάθη του, «πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπὸ τινος»³².

ΣΤ. Ἡ ὀρθὴ ἀξιοποίησιν τοῦ αὐτεξουσίου ὀδηγεῖ στὴν ἐλευθερίαν, δηλαδὴ στὸν ἀγιασμὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴν κοινωνίαν του μὲ τὸν Θεόν. **Τὸ αὐτεξούσιον δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν ἐλευθερίαν.** Ἐλευθερία δὲν εἶναι νὰ κάνει κανεὶς ὅ,τι θέλει, ἀλλὰ νὰ γνωρίσει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸ ἐγκολπωθεῖ καὶ νὰ ἐκφρασθεῖ μέσῳ αὐτοῦ, «γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»³³. Ἐλευθερία εἶναι ἡ καταξίωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ ἀγαθῷ, δηλαδὴ τὸ νὰ θέλει καὶ νὰ ἐργάζεται τὸ καλόν, νὰ ἐλεγχῆ τὸν νοῦ καὶ νὰ κυριαρχῆ στὰ πάθη, νὰ ὑπερισχύει τῶν πάσης φύσεως ὁρμῶν, σαρκικῶν, συναισθηματικῶν, ἐγωιστικῶν, **νὰ κινεῖται φυσικῶς πρὸς τὸ κατὰ Θεὸν ἀγαθόν.**

Αὐτὸν τὸν σκοπὸν πρέπει νὰ ἐκπληρώνει καὶ ἡ χρῆσιν τῆς φύσεως. Πολλῶν δὲ μᾶλλον ἡ ψυχοσωματικὴ ἔνωσιν δύο ἀνθρώπων, ἡ ὁποία ὅταν ὑπηρετεῖ τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην καὶ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς ἀπὸ ἐμπαθῆς κίνησης μεταμορφώνεαι σὲ ἱερὴν πράξιν, ἴσως τὴν ἱερώτερην πού μπορεῖ νὰ κάνει ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὸ σῶμα του, μετὰ τὴν κατὰ Θεὸν ἀσκήσιν, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν δίνει ὑπαρξιν σὲ νέα ζωὴ μὲ αἰώνιον καὶ θεϊκὸν προορισμόν, ἀφ' ἑτέρου

³¹ «οὐ μὴ καταμείνη τὸ πνεῦμα μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας»³¹ (Γεν. στ' 3).

³² Α' Κορ. στ' 12.

³³ Ἰω. η' 32.

δὲ ἀναζωογονεῖ ἐν κενωτικῇ ἀγάπῃ τοὺς ἴδιους τοὺς συζύγους. Γί' αὐτὸ καὶ ἡ βεβήλωση τῆς ἱερότητάς της εἶναι ἁμαρτία.

Ἡ κοσμικὴ ἀντίληψη περὶ τοῦ ἀνθρώπου **στηρίζεται** στὴν αὐτεξουσιότητα, δηλαδή **στὰ δικαιώματά του**. Αντίθετα, ἡ ἐκκλησιαστικὴ **στὴν ἀπόκτηση τῆς ἐλευθερίας του**. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ὑπάρχει δυσκολία στὴν κατανόηση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λόγου σὲ θέματα ὅπως ἡ ἐπιλογή τοῦ φύλου, διότι κáνοντας ὅ,τι θέλεις μπορεῖ ὄχι μόνον νὰ μὴν εἶσαι ἐλεύθερος, ἀλλὰ νὰ εἶσαι δούλος, «*ὦ τις ἠττηται τούτῳ καὶ δεδούλωται*»³⁴.

Ζ. Τὸ πρόβλημα δημιουργεῖται ὅταν ὁ σεξουαλικὸς παρορμητισμὸς, ἀκόμη καὶ στὸ ἑτεροφυλικὸ ἐπίπεδο, ὑπερτονίζεται ὡς πρὸς τὴν ἀξία του καὶ αὐτονομεῖται καὶ φυσικὰ **ὅταν ἀπὸ φυσικὴ ροπὴ καὶ ἐπιθυμία μετατρέπεται σὲ ἰδεολογία** ἀπελευθέρωσης καὶ ἀντίδρασης. Τότε τὸ ἀφύσικο μπορεῖ νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴν ψυχὴ ὡς ταυτότητα ἢ ἐπιλέγεται ὡς ἀπαιτητικὸ δικαίωμα. Καὶ αὐτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ ταλαιπωρεῖ κάποιους ὡς προσωπικὴ κρίση, μετατρέπεται σὲ κίνημα ποὺ καταστρέφει τὴν κοινωνία καὶ τὸν ἄνθρωπο.

Η. Ἀκόμη καὶ ἐὰν κάποιος ἔχει ἐγγενῶς μέσα του παρὰ φύσιν τάση, θὰ ἔπρεπε καὶ θὰ μπορούσε νὰ βοηθηθεῖ νὰ τὴν ἐλέγξει. Ἡ κατὰ Θεὸν ἐγκράτεια δὲν εἶναι τυρανία ἀλλὰ ἐλευθερία. Μὲ δεδομένο ὅτι ἡ ἀναπαραγωγικὴ λειτουργία καὶ ἡ σεξουαλικὴ ἔκφραση δὲν ἀποτελοῦν ζωτικὲς λειτουργίες, ὑποχρεωτικὲς γιὰ τὴν ἐπιβίωση ἢ τὴ φυσιολογικὴ ἔκφραση κάθε ἀνθρώπου, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν προσανατολισμὸ της, **ἡ σεξουαλικότητα θὰ ἔπρεπε καὶ μπορεῖ νὰ ὑποταχθεῖ στὴν αὐτεξουσιότητα τοῦ ἀνθρώπου**. Ἐὰν γιὰ τὰ φυσιολογικὰ ἑτερόφυλα ἄτομα ἢ πρὶν ἢ ἐκτὸς τοῦ γάμου σχέση εἶναι ἁμαρτία, διότι **ὑποτάσσει τὸ αὐτεξούσιο στὶς φυσικὲς ὁρμές**, γιὰ τὰ ὁμοφυλοφυλικὸ προσανατολισμοῦ ἄτομα ἢ ὅποια ἐρωτικὴ σχέση ἀποτελεῖ μεγαλύτερη ἁμαρτία, διότι **ἐπιπλέον ὑποτάσσει τὴν κατὰ φύσιν χρῆση στὴν παρὰ φύσιν ἐκτροπή**.

Θ. Ὅταν ἡ φύση ἀρνεῖται ἢ ἔστω δὲν γνωρίζει μίαν σχέση, τότε ἡ σχέση εἶναι ἀπαγορευμένη. Κλασικὸ πρᾶδειγμα ἡ **αἱμομικτικὴ σχέση**, ὅπου ἐνῶ ὑπάρχει ἀγάπη, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἐρωτικὴ κίνηση καὶ σχέση. Δὲν μπορεῖ ἡ κάθε ἀγαπητικὴ ἔλξη νὰ δικαιολογήσει τὴν ἐρωτικὴ ἔκφραση. Ὅπως μεταξὺ δύο ἀδελφῶν ἢ φύση τὴν ἀπαγορεύει, ἔτσι καὶ μεταξὺ δύο ὁμόφυλων ἀτόμων δὲν τὴν ἐπιτρέπει. Δὲν μποροῦμε νὰ ἀγνοήσουμε τὴ φυσιολογία. Οὔτε ὁ

³⁴ Β' Πέτρ. β' 19.

δικαιωματισμός να καταργήσει τη φωνή της. Αυτή μάς δείχνει τὸν δρόμο τοῦ ἐπιτρεπτοῦ, αὐτὴ μάς φανερώνει καὶ τὴν ὁδὸ τοῦ ἠθικοῦ. Κάτι ἀνάλογο ἰσχύει καὶ γιὰ κάθε παρὰ φύσιν σχέση, ἀνεξάρτητα ἐὰν εἶναι τοῦ ἰδίου φύλου ἢ ὄχι. Σκοπὸς τοῦ κάθε ἀγιαζόμενου χριστιανοῦ εἶναι «**νᾱ διαφύγει τὸ παρὰ φύσιν, νᾱ διασώσει τὸ κατὰ φύσιν καὶ νᾱ ἀξιωθεί τῶν ὑπὲρ φύσιν χαρισμάτων**»³⁵.

I. Ὅπως δὲν γνωρίζουμε τὸ γενετικὸ ἢ τὸ νευροφυσιολογικὸ ὑπόβαθρο καὶ αἴτιο τῆς ἑτεροφυλικῆς τάσεως, δὲν γνωρίζουμε οὔτε αὐτὸ τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς. Τὸ ἐπιχείρημα ὅτι κάποιοι ἔτσι γεννήθηκαν καὶ συνεπῶς ἔτσι εἶναι καὶ αὐτὸ τοὺς δικαιολογεῖ θὰ μποροῦσε νὰ ἐπεκταθεῖ καὶ στὴν παιδοφιλία. Στὴν περίπτωση αὐτήν, ἕνας παιδόφιλος θὰ ἦταν ἐπικίνδυνος μὲν ἀλλὰ ὄχι ἠθικὰ ἔνοχος. Οἱ κατασκευασμένες αἰτιολογήσεις γιὰ τὸν λεγόμενο σεξουαλικὸ προσανατολισμὸ ἐνέχουν τὸν κίνδυνο νὰ ὀδηγήσουν σὲ παραλογισμό.

IA. Ὅσον ἀφορᾷ στὸ ἐπιχείρημα ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν ζώων παρατηρεῖται τὸ φαινόμενο, ἄσχετα μὲ τὸ ὅτι αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸ ταυτότητας ἀλλὰ στοιχεῖο ἄτακτης συμπεριφορᾶς, ἀκόμη καὶ ἐὰν ὑποθέσουμε ὅτι ἴσχυε, αὐτὸ μὲ κανένα τρόπο δὲν σημαίνει ὅτι ὁ αὐτεξούσιος ἄνθρωπος δικαιολογεῖται νὰ κινεῖται μὲ ἐνστικτώδη παρορμητισμὸ, ὅπως τὰ ζῶα καὶ νὰ ἀκυρώνει τὸ αὐτεξούσιό του.

IB. Τελευταῖα, πληροφοροῦμαστε ὅλο καὶ συχνότερα γιὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα διατείνονται πῶς διακατέχονται ἀπὸ δυσφορία τοῦ φύλου, δηλαδὴ νοιώθουν φυλακισμένοι σὲ ἕνα βιολογικὸ σῶμα ἀντίθετο μὲ αὐτὸ ποὺ αἰσθάνονται ὡς ταυτότητά τους, μὲ συνέπεια ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ὑποφέρουν, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐπιδιώκουν ἀλλαγὴ τοῦ βιολογικοῦ τους φύλου.

Αὐτὸ κατ' ἀρχὰς, ἐφόσον ὀνομάζεται δυσφορία καὶ θέλει διόρθωση, δηλαδὴ θεραπεία, θὰ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ ὄχι ἀπλῶς ὡς σύμπτωμα, ὅπως ἡ δύσπνοια ἢ ὁ πόνος, ἀλλὰ κυρίως ὡς ἀσθένεια, ποὺ χρήζει ἀντιμετώπισης. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ βροῦμε τὴν αἰτία, προκειμένου νὰ θεραπεύσουμε τὴν ἀσθένεια καὶ ὄχι τὸ σύμπτωμα. Ἐὰν μὲν βρεθεῖ κάποιο ὀργανικὸ πρόβλημα, προφανῶς καὶ θὰ πρέπει εἴτε φαρμακευτικὰ εἴτε ἐπεμβατικὰ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ. Ἐὰν ὑφίσταται κάποια μορφή ἐρμαφροδιτισμοῦ, ἢ κατεύθυνση θὰ πρέπει νὰ εἶναι πρὸς τὸ ἐπικρατοῦν φύλο. Ἐὰν πάλι δὲν ὑπάρχει ὀργανικὸ ὑπόβαθρο, τότε τὸ πρόβλημα πρέπει νὰ ἀναγνωρισθεῖ ὡς ψυχιατρικὸ. Στὴν

³⁵ Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Δοξαστικὸν Αἰνῶν, Ἀκολουθία Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

περίπτωση αυτήν, ή αλλαγή τῶν ἀνατομικῶν, ὀργανικῶν, βιολογικῶν χαρακτηριστικῶν θὰ δημιουργήσει μεγαλύτερα προβλήματα, ή δὲ χειρουργική ἐπέμβαση θὰ πρέπει νὰ ἀποκλεισθεῖ ὡς ψυχοχειρουργική. Ἡ πρόκληση γιὰ τὴν ψυχιατρική δὲν εἶναι νὰ διορθώσει τὸ σῶμα, ἀλλὰ νὰ βοηθήσει τὴν ψυχὴ νὰ συνεργασθεῖ μὲ τὸ σῶμα, νὰ θεραπεύσει τὴν ψυχὴ, ὅπως ἐξ ἄλλου κάνει σὲ τόσες ἄλλες περιπτώσεις. Ἡ πνευματικὴ βοήθεια στὴν περίπτωσι αὐτὴν θὰ μπορούσε νὰ ἀποδειχθεῖ ἀνεκτίμητη.

ΙΓ. Τὸ πῶς κανεὶς νοιώθει μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ ὀργανικὰ αἷτια, μπορεῖ νὰ ἔχει ψυχολογικὴ βάση, μπορεῖ ὅμως νὰ προκαλεῖται ἢ νὰ ἐπιτείνεται καὶ ἀπὸ τις περιορῆουσες ἀντιλήψεις, συνήθειες καὶ νοοτροπίες. Προφανῶς, ή ἀλλοίωση τῆς φυσιολογικῆς λειτουργίας ἀποτελεῖ ἁμαρτία, μάλιστα μεγάλη καὶ δὲν εἶναι μόνον ἀτομική, ἀλλὰ στίς μέρες μας, ή ἐλεγχόμενη πληροφορία καὶ ή ἀνεξέλεγκτη ἐπικοινωνία τὴν καθιστοῦν δυστυχῶς **συλλογική**, καθὼς μοιράζεται ἀνάμεσα σὲ αὐτοὺς ποὺ ἐπιλέγουν αὐτὸν τὸν τρόπο ζωῆς καὶ ἀκολουθοῦν ἀνάλογες πρακτικὲς, στὸ κοινωνικοπολιτικὸ σύστημα καὶ τοὺς ἐκφραστὲς του, ποὺ γιὰ ποικίλους λόγους ὑποστηρίζει, προβάλλει καὶ ἐπιβάλλει αὐτὴ τὴν ἁμαρτωλὴ ἠθική ὡς ἀνεκτικότητα, δικαιωματισμὸ, διαφορετικότητα, ὅπως καὶ σὲ ὅσους ἀφελῶς ἔχουν πιστέψει καὶ δικαιολογοῦν τὸ καταστροφικὸ ψέμα, πολεμῶντας ὡς ἀσυμπαθῆ ὁμοφοβικότητα τὴ λογικὴ καὶ ἠθικὴ ἐπιφυλακτικότητα. Δυστυχῶς, ή ἔξαρση τοῦ νοσηροῦ αὐτοῦ φαινομένου εἶναι τεχνητὴ, ἀναπαράγεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν κοινωνία, μὲ τὴν παραπλανητικὴ πληροφόρηση, τὴν προκλητικὴ διαφήμιση, τὴν ἐπίμονη προβολή.

Σὲ τελικὴ ἀνάλυση τὸ θέμα εἶναι ψυχοκοινωνικὸ καὶ τὸ ὅλο πρόβλημα ξεκινάει ἀπὸ τὸ ὅτι ἀποξενώνεται ή σεξουαλικότητα ἀπὸ τὴν βιολογικὴ ταυτότητα καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ταυτίζεται ή ἀγάπη μὲ τὴν σεξουαλικὴ ἔλξη. Ἡ ἐπικρατοῦσα τάση εἶναι νὰ ὑποταχθεῖ ἀκόμη καὶ ή φυσιολογία στὴν «πολιτικὴ ὀρθότητα», τὸ τί εἶναι ἓνας ἄνθρωπος στὸ πῶς θὰ ἤθελε νὰ εἶναι ἢ στὸ πῶς θέλουμε νὰ τὸν καταστήσουμε. Τὴν ἀρχὴ τῆς **συμπληρωματικότητας** τὴν ἀντικατέστησε τὸ δόγμα τῆς **συμπεριληπτικότητας** καὶ τὴν ἀξία τῆς **ἐλευθερίας** ὁ νόμος τοῦ **δικαιωματισμοῦ**.

ΙΔ. Ἡ παροῦσα κατάσταση εἶναι ἀπόρροια μιᾶς σειρᾶς αἰτίων ποὺ προηγήθηκαν κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα, ὅπως ὁ πανσεξουαλισμὸς, ή ἀχαλίνωτη προβολὴ τῆς σεξουαλικότητας, ὁ ἐξανδρισμὸς τῶν γυναικῶν, ή ἐκθήλυνση τῶν ἀνδρῶν κ.ἄ. Ἀρχικὰ, ἐπιβλήθηκε μία μόδα ὥστε οἱ γυναῖκες νὰ ἐμφανίζονται μὲ ἀνδρική ἀμφίεση καὶ ἀνδρικές συνήθειες καὶ τρόπους, οἱ δὲ

ἄνδρες νὰ ἐκφράζουν γυναικεῖες τάσεις ἢ θηλυπρεπεῖς ἐκδηλώσεις. Αὐτὸ ὀδήγησε στὴν ἐπιβολὴ τῆς λεγόμενης unisex ἀμφίσεσης καὶ ἀντίληψης σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς ἐκφράσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἐπάγγελμα, ψυχαγωγία κ.λπ., μὲ συνέπεια τὴν ἀμφισβήτηση καὶ σύγχυση περὶ τοῦ τί εἶναι ἀνδρικό καὶ τί γυναικεῖο, ἀδιάκριτα τὰ μεταξύ τους ὅρια καὶ ἀσάφεια τῆς σεξουαλικῆς ταυτότητας. Ἐπιπλέον προβάλλοντας σὲ λάθος βάση τὴν ἰσότητα τῶν φύλων, ἀποδυναμώθηκε ἀσύνετα ἡ διάκριση τῶν φύλων, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ ἄλμα τῆς μετάβασης ἀπὸ τὸ ἓνα φύλο στὸ ἄλλο νὰ φαντάζει πιὸ εὐκόλο, πιὸ ἀπλό, ἴσως καὶ φυσικό καὶ ὡς ἐκ τούτου δυνητικὰ ἐπιλέξιμο. Τελικά, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ποὺ εἶτε ἀπὸ ἀντίδραση εἶτε ἀπὸ μόδα ἢ ἀμφισβητοῦν ἢ θέλουν νὰ ἀλλάξουν τὴν ταυτότητά τους νὰ αὐξάνει, μάλιστα ἐπικίνδυνα. Αὐτὸ τὸ ἀκολούθησε μίᾳ δικαιολογίᾳ ποὺ στὴ συνέχεια ἐξελίχθηκε σὲ ἰδεολογία καὶ κίνημα μὲ συνέπεια νὰ παρατηρεῖται ἡ σημερινὴ ἐκρηκτικὴ ἔξαρση τοῦ φαινομένου.

Δυστυχῶς, τοὺς ΛΟΑΤΚΙ δὲν τοὺς δημιούργησε οὔτε ἡ φύση οὔτε πολὺ περισσότερο ὁ Θεός. Εἶναι μιὰ παθολογικὴ κατάσταση, μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστια ποὺ σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὴ δημιούργησε ἡ κοινωνικὴ ἀμαρτία καὶ ἐξελισσεται σὲ πανδημία.

ΙΕ. Ἡ ἐπίμονη προβολὴ τῶν πολυδιαφημισμένων δικαιωμάτων τῆς κοινότητας ΛΟΑΤΚΙ, ἀκόμη καὶ στὰ σχολεῖα, χρησιμοποιοῖ κατὰ κόρον ὡς κύρια **πρόφαση τὸ λεγόμενο bullying** ποὺ ὑφίστανται τὰ ἄτομα ἐκεῖνα, κυρίως παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐμφανίζουν μιὰ ἰδιάζουσα συμπεριφορὰ μὲ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἄλλου φύλου, κάτι ἐξαιρετικὰ βίαιο, καὶ ἀσφαλῶς προσβλητικό, ἐξευτελιστικό, ἐξουθενωτικὸ τῆς προσωπικότητας. Προκειμένου νὰ καταπολεμηθεῖ αὐτὸ τὸ ἀπαράδεκτο φαινόμενο, ἀντὶ ἡ δυσαρμονία τοῦ φύλου νὰ παρουσιάζεται προστατευτικῶς γιὰ τὰ ὑφιστάμενα τὴν προσβολὴ ἄτομα ὡς παθολογικὴ διαμαρτία πρὸς ἀποκατάσταση, **προβάλλεται ἀσύμμετρα ἡ ἐπιλογή τοῦ φύλου ὡς γενικευμένο γιὰ ὅλους δικαίωμα πρὸς ὑπεράσπιση.** Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι νὰ καταργεῖται ἡ θεραπευτικὴ προοπτικὴ καὶ νὰ διαδίδεται ἡ παρὰ φύσιν ἐπιλογή μὲ ὀρμὴ πολιτικῆς ἰδεολογίας καὶ συνέπεια τὴν ἐπιβολὴ μιᾶς ἀλλοιωμένης ἀνθρώπινης ὄντολογίας σὲ κοινωνικὴ κλίμακα, μάλιστα μὲ «ἠθικό» ἐπικάλυμμα τὴν δῆθεν «φιλόανθρωπη» ὑπεράσπιση τῶν ἐξουδενωμένων καὶ τὴν προστασία τῶν δικαιωμάτων.

ΙΣΤ. Τὸ φοβερο εἶναι ὅτι ἡ προσπάθεια δικαιολόγησης καὶ ἀδίστακτης προβολῆς τῆς ΛΟΑΤΚΙ ἰδεολογίας καὶ πρακτικῆς φθάνει μέχρι τοῦ σημείου

νά θεωρεῖ προκλητικὴ τὴν ἑτεροφυλοφιλικότητα. Αὐτὸ κάνει στὴν οὐσία τὸ πρόγραμμα HOMBAT, τὸ ὁποῖο συγχρηματοδοτεῖται ἀπὸ τὸ πρόγραμμα «Δικαιώματα, Ἰσότητα καὶ Ἰθαγένεια» (Rights, Equality, Citizenship) τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ στὸ ὁποῖο μεταξὺ τῶν ἄλλων συμμετέχουν τὸ Κέντρο Μέριμνας Οἰκογένειας καὶ Παιδιοῦ (KMOP) ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ τὸ Center for Advancement of Research and Development in Educational Technology (CARDET) καὶ τὸ Accept LGBT ἀπὸ τὴν Κύπρο, μάλιστα δὲ ἡ 84 σελίδων βίβλος τῆς LGBTQ προαγάνδας φιλοξενεῖται καὶ στὴν ἐπίσημη ἰστοσελίδα τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Ἀθλητισμοῦ καὶ Νεολαίας τῆς Κύπρου³⁶.

ΙΖ. Ἀντὶ ἡ σύγχρονη κοινωνικὴ ἀντίληψη νὰ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσει τὰ πάντα καὶ ἔνοχα νὰ ὑποστηρίξει τὸ φαινόμενο αὐτῆς τῆς ψυχοσωματικῆς δυσαρμονίας ἢ νομικὰ νὰ δώσει διέξοδο σὲ κάθε ἀφύσικη, ἀλόγιστη καὶ νοσηρὴ ἐπιθυμία ἢ καὶ νὰ ἀναπτύξει ἀντίστοιχες τεχνολογίες, θὰ ἔπρεπε φιλόφρονος νὰ τὸ ἀναγνωρίσει ὡς πρόβλημα καὶ **νὰ ἀγωνιστεῖ μὲ ὅλα τὰ μέσα πὺρ διαθέτει, πνευματικά, ψυχολογικά, νὰ τὸ θεραπεύσει**, ὥστε ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ μποροῦν νὰ βοηθηθοῦν. Καὶ ἀντὶ νὰ ποινικοποιηθοῦν οἱ «θεραπεῖες μεταστροφῆς», θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναπτυχθοῦν **θεραπεῖες ἐπιστροφῆς** σὲ αὐτὸ πὺρ ὁ κάθε ἄνθρωπος στὴ φύση του εἶναι, ἀλλὰ δυστυχῶς κάποιοι δυσκολεύονται νὰ βιώσουν. Διαφορετικά, ἢ παρὰ φύσιν ἐκτροπὴ θὰ διαδοθεῖ εὐρέως μὲ καταστροφικὲς συνέπειες γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ καὶ τὴν κοινωνία. Καὶ τὴν αἰτία τῆς δὲν θὰ πρέπει νὰ τὴν ψάξουμε σὲ νευροφυσιολογικὰ αἷτια.

Ἡ κρίση εἶναι πνευματικὴ. Καὶ δυστυχῶς πολὺ βαθεῖα.

³⁶ <https://www.sportime.gr/> 17 Νοε 2023, 20:40.